

Prve ovire

Dokler ležim na maminem trebuhu, sem s svojo usodo kar pomirjen. Skoraj tako je kot včasih. Slišim utrip maminega srca, njen in očkov glas in vse skupaj se mi ne zdi več tako hudo.

Kar naenkrat pa se v predelu želodca oglasi neprijeten občutek, ki me čisto vznemiri. Očitno je samostojno dihanje tu zunaj šele začetek. S popkavnico so vendar prerezali tudi doslej odlično oskrbo z energijo. Če rečemo bobu bob: LAČEN SEM!

Pa zdaj? Mama in očka se zdita tako zbegana kot jaz. Ena od tistih z gumijastimi rokavicami mami naposled odločilno namigne: pristavite ga k prsim! Znane vonjave dosežejo moj nos in takoj jim navdušeno sledim. Mogoče se gre tukaj nazaj noter?